Buenos Aires, 47-49 · tel. 934 951 447 · 08036 Barcelona · www.teatreakademia.cat

Teatre AKADÈMIA

DOSSIER DE PREMSA

SOLO de August Strindberg

amb Marc Martínez

SOLO

August Strindberg

Direcció: Teresa Vilardell
Traducció: Carolina Moreno

Del 29 de gener al 8 de febrer de 2015

Una producció de La Trilateral

DISSENY GRÀFIC: EL FORNS DE L'EXAMPLE

Patrocini Teatre Akadèmia: Ara Pedró Foundation

Gestió Teatre Akadèmia: Eix49

Amb el suport de: Ajuntament de Barcelona · Generalitat de Catalunya Departament de Cultura

Mitjans col·laboradors: el Periódico · Catalunya Ràdio · TR3SC · hutxaca · Time Out Barcelona · teatralnet · Teatre Barcelona

ÍNDEX

- **Presentació**
- **Sinopsi**
- **L'autor**
- **La companyia**
- **Biografies professionals**

FITXA ARTÍSTICA

Direcció

Teresa Vilardell

Ajudant de direcció

Marc Villanueva

Repartiment

Strindberg: Marc Martínez

El Músic i el Jove: David Anguera

La Dona: Carolina Moreno

Cover de La Dona: Verónica Navas

Traducció

Carolina Moreno

Dramatúrgia

Pep Paré i Teresa Vilardell

Espai escènic

Alfons Flores

Disseny d'il·luminació

Rubèn Taltavull amb la col·laboració de Carlos Lucena

Videoart

Pauet Riba

Disseny gràfic

Pròsper Riba

Construcció escenogràfica

Rosa Maria Brignardelli

Suport a l'escenografia

Jordi Rovira

Making off

Jaime A. Herrera

Fotografia

Eduard Crispi

PRESENTACIÓ

La directora explica…

Des que vaig topar-me en una llibreria amb el text d'"Ensam" de Strindberg -"Solo" en la versió castellana-, he sabut que tenia una petita gran obra a les mans. Un relat que deixava enrera els textos més realistes, simbòlics i expressionistes de Strindberg, amb els peatges estètics propis de l'època i que parlava sense filtres als homes i dones contemporanis: a nosaltres. Un text autobiogràfic d´un home que ha arribat a la cinquentena, molt poc conegut al nostre país i molt valorat pels coneixedors de l'univers Strindberg. Un text que desfà tòpics i inèrcies en els quals es va a raure sovint quan es tracta d'aquest autor.

"Ensam" (que en suec vol dir sol o en solitud) estableix l'elecció de la soledat com a condició necessària per iniciar i realitzar (en una circumstància de crisi i desencant), un viatge instrospectiu i redemptor lluny de les fresses mundanes i quotidianes, però que paradoxalment té lloc en l´espai urbà d'Estocolm. Un viatge que troba ecos en la psicoanàlisi, i en les creacions simbòliques de l´inconscient, un viatge que planteja un imaginari íntim poderós: la reflexió i el record com a formes de representació i de mirall. I per damunt de tot, l'expressió d'una esperança humana compartida: la possibilitat de tornar a començar, i de, per una vegada, no errar-la.

La qualitat del text, la fortuna de comptar amb un equip format per l´actor Marc Martínez (Kean Loach, Lluís Pasqual, Andrés Lima...), la col.laboració de Carolina Moreno, experta en literatures nòrdiques i traductora del suec, les inestimables aportacions d'Alfons Flores, responsable de l'espai escènic (Scala, Komische Oper, la Monnaie, English National Opera, Sydney Opera House...), i de Pauet Riba -videoart- (Pastora), que saben com expressar metafóricament el procés d´introspecció del protagonista, m´han decidit a forjar i compartir aquest projecte.

Teresa Vilardell, directora de l'espectacle

ENSAM

Sinopsi…

“Ensam” és el títol d’una narració escrita per August Strindberg el 1903, nou anys abans de la seva mort. Ensam vol dir “sol”, o “tot sol” en suec. En anglès ha estat traduïda com “Days of Loneliness” i al nostre país es va publicar en castellà amb el títol de “Solo”, a ediciones El Cobre, 2003. “Ensam” pertany al grup d´obres autobiogràfiques de Strindberg: “El fill de la serva”, “Inferno” i “Monestir”, malgrat que ell no la va reconèixer mai com a tal.

La faula de “Ensam” és senzilla: un home torna a la ciutat on va néixer i es troba amb els seus vells amics. En aquestes insatisfactòries reunions socials aflora la necessitat de reelaborar certs elements del passat que li couen: la infància i la joventut, la relació amb les dones, amb la política, amb la societat, i la relació amb l’altre i amb si mateix. I és des d´aquesta necessitat, que el protagonista vertebra un espai de solitud i reflexió; un espai que es nodreix de l’observació present i dels records passats. Un experiment que arriba a bon fi perquè el protagonista aconsegueix trencar velles inèrcies: “de vegades has de fer servir el mirall, especialment aquell de veure’t el clatell, si no, no pots descobrir com és la teva esquena”. Les estacions de l’any, els passeigs per Estocolm -una ciutat en transformació-, els gossos desfermats, els desheretats, els seus veïns -amb alguns dels quals es creua cada dia-, li desvetllen records i memòria. Memòria antiga i fantasmal que el remet a la infància, al seu desacord amb la institució matrimonial, a la seva lliuta amb la societat, la literatura i ell mateix; i és en aquests dies de soledat volguda que reelabora un present redemptor des d’on projecta un futur, i on la maduresa pròpia i la joventut aliena són acceptades.

“Ensam” és una narració escrita en primera persona en un present expressiu i intens. És la veu de Strindberg, el jo de Strindberg, parlant-nos sense la intermediació de la ficció, en un viatge que inicia després d’haver fet un itinerari vital farcit d’èxits i de crisis profundes, i en la recerca d’un futur sense la joveníssima Harriet Bosse, una actriu de la qual s’acabava

de divorciar. “Ensam” és un text essencialista, potent, sense pose, honest, prodigiosament ben escrit, que connecta de ple amb l´home contemporani.

La música especialment la de Beethoven, i en concret, “Clar de lluna”, vertebra i organitza el canvi que s’opera en el gresol de la introspecció i la soledat.

PER QUÈ STRINDBERG?

L'autor…

La recepció de Strindberg a Catalunya, des de la primera traducció de "Fröken Julie" l'any 1903, i "Fadren", l'any 1906, ha estat incompleta i, fins a cert punt, injusta. En primer lloc, perquè s'ha basat exclusivament en la seva obra dramàtica, excloent-ne la narrativa, l'assagística i la poètica; en segon lloc, perquè dins d'aquesta obra, el teatre català, gran difusor de Strindberg entre nosaltres, s'ha limitat a escenificar els seus textos naturalistes, ometent sovint, els de caràcter simbolista i expressionista. Aquesta omissió ha contribuït a que la percepció que tenen la majoria d'espectadors catalans sobre Strindberg sigui parcial i reduccionista. L'absència de traduccions, especialment en català, d´una obra que abarca 75 volums entre novel.les, obres de teatre, poesia, correspondència i textos d'activisme polític, en són la prova, i també l´expressió del deute que tenim amb Strindberg. Thomas Mann diu que Strindberg fou el primer en tot. Doncs, bé, l'experimentació literària i dramàtica, tot just la intuïm gràcies a "La més forta", però en realitat aquest peça breu, que tots

coneixem, és només la punta d'un iceberg pel que fa a la seva exploració estètica. Definitivament, Strindberg és un dels grans. I no ho és només per l'elaboració que féu del suec modern, sinó perquè la seva obra, impregnada de vida, de la seva vida, és a dia d´avui el mirall on s´hi pot veure reflectit i pensat l´home contemporani.

Strindberg fou presentat com algú en combat amb les dones i a favor del domini de l'home. Així ho acredita un article publicat a l'Avenç el 1906, signat per Alexandre Cortada. La simple lectura de "Los derechos de la mujer", inclòs en el pròleg de "Giftas", fan trontollar aquests supòsits, que són, en qualsevol cas, molt més complexes i paradoxals que les etiquetes primigènies que se li penjaren. Strindberg es casà tres vegades, dues, amb actrius, i una altra, amb una periodista. Dones poc convencionals. Caldria començar a considerar que Strindberg, contra qui es revolta, és contra la institució matrimonial, contra les seves mullers durant els processos convulsos de divorci, i que expressa la perplexitat que sentia enfront de l'exigència d'un canvi d'estatut, que comencen a fer les dones a Suècia i arreu d´Europa. Strindberg va sentir aquest clam i hi va reaccionar. Segurament molts homes ni el van poder o voler sentir. En qualsevol cas, no hem volgut que aquestes etiquetes, que insistim, cal revisar, determinin la nostra mirada sobre Strindberg i "Ensam". Perquè sens dubte, existeix un Strindberg que s'enfronta al món i a si mateix per mirar de comprendre's i comprendre els altres. Un Strindberg, desconegut, bergmanià, que connecta a la perfecció, d'una manera clarivident, amb la nostra manera de sentir. "Ensam/Solo", traduït al castellà el 2003, i també les proses que darrerament s'han publicat, en castellà, ran del Centenari de Strindberg, el 2012 ("Casarse. Historias de matrimonios", "Cuentos", o "Pequeño catecismo para la clase baja"), propicien una revisió dels tòpics i constitueixen una invitació a endinsar-nos en un Strindberg que resulta cada vegada més proper i contemporani. A "Ensam", Strindberg depassa la literatura narcisista del memorialisme o del dietarisme i abraça des de la literatura tota l'experiència humana.

"Los derechos de la mujer, que le corresponden según la Naturaleza, pero que le han sido arrebatados por un orden social subvertido:

1.Derecho a la misma educación que el hombre. Con esto no quiero decir, nunca lo repetiré bastante, que la mujer piense que se eleva hasta el hombre al aprender todas las inutilidades que este tiene que meterse ahora en la cabeza(...)

2.Las escuelas serán mixtas, para chicos y chicas, con objeto que ambos sexos aprendan a conocerse pronto (...)

3.La chica disfrutará de la misma libertad que el chico para tomar iniciativa y elegir compañía donde le parezca (...)

4.La nujer tendrà derecho a voto (...)

5.La mujer podrá ser elegida para desemprñar toda classe de cargos (..)

Strindberg: "Casarse. Historias de Matrimonios". Nòrdicalibros, 2013.Madrid

"Strindberg, per últim, el partidari de les teories de Schopenhauer i de Nietzke, presentà la lliuta en l´amor i el maridatge de les dos meitats del genre umà: l´Ome i la Dóna. L´Ome, com a més fort i complert i d'una naturalesa més bona i equilibrada de manar sobre la Dóna per dret natural. No obstant i això, la Dóna durant sigles i aprofitant-se de la seva mateixa debilitat,ha aconseguit anar-se imposant dins del matrimoni fins a predominar sobre l´Ome" Alexandre Cortada,. "L´Avenç", 30/1/1893

ESCENIFICACIÓ

Posada en escena...

"Solo" és el viatge interior de Strindberg després d´haver patit una sèrie de crisis on l'espai urbà i el pas del temps són claus. Després d'haver donat un cop de porta al món social, una parada activa que servirà per estructurar i forjar el futur: "content d'haver arribat tan lluny com ho he fet, la felicitat dels altres em satisfà sense ni una mica d'aflicció, nostàlgia o temors infundats. Surto de la cambra de tortura de la meva joventut, i torno a casa, a la meva soledat, la meva feina i les meves lluites".

Però aquest viatge pot ser explicat amb diversos objectius i, per tant, de diverses maneres. Per exemple: com el cas particular de Strindberg, un home radical, psicològicament singular, en l´edat difícil dels 50, etc... i invocar un joc amb el públic identificatiu i il•lusori. Seria una possibilitat, però no és la nostra. Una altra possibilitat seria escenificar un moment especial de la vida de Strindberg, amb finalitats documentals i històriques. Tampoc ens apuntem aquí.

La nostra proposta és la de construir el periple interior de Strindberg, com un mirall reflexiu que des del verb i la música -la gran estructuradora- interpel•li emocionalment el públic, i el condueixi des de la reflexió a una emoció no catàrtica.

Així doncs, l'escenificació no vol situar al públic ni en la identificació, ni en el vouyerisme, sinó en un estadi de comprensió i reflexió, en una actitud semblant a la que té Strindberg quan evoca records, lectures i pensaments que s'han produït en els seus passeigs solitaris i en l´obrador de la seva cambra, i que li permeten avançar i celebrar la possibilitat de recomençar de nou.

Aquesta primera decisió determina tots els sistemes de significació de l'espectacle, i demanda una sèrie de dispositius molt concrets.

Dos actants: un teclista, i una dona bella, intel·ligent i culta funcionen a l'inici de la representació, com a intermediadors entre el jo de Strindberg i el públic. La Dona ofereix petites claus i nexes, antecedents biogràfics, circumstàncies, i l'objecte material i literari que és Estocolm transmutant-se en una ciutat moderna. Aquests dos actants, a mesura que l'acció avança, esdevindran les referències fantasmals del Jove i la Dona, molt presents en el relat dramàtic. Serà l´actuació de Marc Martínez la que els resignificarà com a tals, en un procés estètic que vol conduir el públic des de la conceptualització i el pensament a l'emoció. El músic executa, entre altres, el darrer moviment de "Clar de lluna", que actua dins l'acció dramàtica com un doll d'inspiració i impulsa el protagonista al guariment final: "desitjava especialment escoltar Beethoven, i dins de la meva l'oïda va anar despertant-se l'últim moviment de la sonata Clar de lluna, que per a mi ha estat la màxima expressió del

sospir de la humanitat en la recerca de l'alliberament, i que cap poema, escrit amb paraules, no ha pogut assolir".

El relat de Strindberg no és retòric; és poètic i punyent, essencial. De fet, la intervenció dramatúrgica s´ha cenyit, única i exclusivament, a la necessària reducció d'un relat que té originalment cent pàgines, i en la seva revertebració. La textualitat enganyosament planera, exigeix que l´actor treballi amb les corrents subterrànies del text per oferir-ne tota la seva potencialitat i emoció. La voluntat no historicista de l'escenificació, i el compromís personal

amb el text, determinen que la caracterització i el vestuari siguin molt pròxims a les personalitats dels actors i als platejaments estètics contemporanis.

L' espai visual i escènic es compon d'una sèrie de petites peces videogràfiques, que seguint l'estela del relat, revelen a través d'imatges oníriques i metafòriques el procés psíquic del personatge. Pel que fa a l'espai, pròpiament dit, es busca l'ambigüitat entre la representació plàstica de la recerca de solitud i introspecció, i l'espai on versemblantment pugui produir-se l'acció. Un saló estilitzat i blanc (-pàgina en blanc, paret en blanc..., - on l'única activitat possible és l'observació i la reflexió mentals), està presidit per un divà

(referència volguda a la psicoanàlisi); davant d'aquest sofà, confrontat a ell, un gran i potent "black mirror" que retorna la imatge del protagonista i visualitza el procés introspectiu que es dramatitza.

La il•luminació expressa el pas del temps, però no des del diegètic, sinó des de l'expressió del ritme d'un temps elàstic, subjectiu, i al·lucinat, i en certa manera, organitzador.

LA TRILATERAL

La companyia

L´Associació Cultural “La Trilateral” fou fundada el 2004 per Miquel Casamayor, Fina Rius i Teresa Vilardell, a fi de disposar d’una petita estructura que ens permetés produir i distribuir els nostres projectes més personals. Projectes on la creació i la investigació ocupessin un lloc decisiu. De fet, ens hem centrat en l´exploració de les possibilitats dramàtiques i compositives de textos no teatrals, com relats, poemes i assaigs; més concretament, en la seva vertebració i en la revelació de la seva acció dramàtica,en un procés d´investigació que cerca l’expressivitat sonora i verbal, i molt especialment , la seva materialitat visual, i plàstica.

La nostra primera producció fou “Informe Lugano” de la política i activista Susan George (2004), i el darrer, fins avui, “Flames a la fosca. Espriu/Rosselló-Pòrcel” (2013), un espectacle estrenat a la darrera temporada del GREC, pel qual Teresa Vilardell obtingué un reconeixement de la Conselleria de Cultura per la seva aportació artísica a l´Any Espriu. Enmig: “Un mar dins del calaix”, amb textos de Ruyra i intervenció de Perejaume, “El Palau de l’alquimista”, amb textos de Palau i Fabre i cants harmònics, “Pel camí dels ulls”, amb textos d´Espriu; i “Amor hermètic”, també amb textos d’Espriu i espai sonor abstracte de Damien Bazin; un espectacle que ens dugué a diveros indrets del país i també a Polònia a través de l´Institut Ramon Llull. Tots aquests espectacles, s´han presentat o estrenat a Barcelona, i han girat pels teatres de Catalunya.

Actualment la Trilateral la formen Miquel Casamayor, Robert Escribano i Teresa Vilardell.

BIOGRAFIES PROFESSIONALS

TERESA VILARDELL

directora d'escena, dramaturga i professora

Llicenciada en Arts Escèniques per l´Institut del Teatre i en Filologia Catalana per la UAB. Recentment ha obtingut la Suficiència Investigadora (DEA) en Arts Escèniques. Ha estat durant dos anys Cap de l´Especialitat d´Interpretació de l´Escola Superior d´Art Dramàtic de l´Institut del Teatre. És professora de Dramatúrgia i Direcció a l´Institut del Teatre, i professora associada de la URL, Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna. Combina l´activitat docent amb l´elaboració de dramatúrgies, l´escriptura de guions i la direcció escènica.

Pel que fa al teatre acostuma a crear les dramatúrgies que després escenifica. En aquest àmbit cal destacar "Flames a la fosca" amb textos d´Espriu i Rosselló-Pòrcel, Festival Grec-2013, un espectacle pel qual va rebre un guardó de la Conselleria de Cultura; "Als seus llavis madura la paraula", amb textos de Joana Raspall, "La nit més freda", un espectacle sobre l´exili i el pas de frontera fet amb textos de J.Oliver, M.Rodoreda, C.Riba, Rovira i Virgili, entre altres, estrenat al TNC; "Ensam" d´A. Strindberg estrenat al Festival Grec a la Sala Petita del TNC, i també diversos espectacles fets amb textos d´escriptors catalans: "Lo cor de l´home és una mar" amb textos de J.Verdaguer, al TNC, "Si del cel vols una estrella, des d´ací l´abasto jo", amb textos de Jacint Verdaguer, al Festival Grec; "Ales", amb textos de Jacint Verdaguer, a la Sala Muntaner; "El mar dins d´un calaix", amb textos de J. Ruyra i intervenció plàstica de Perejaume; "El Palau de l´Alquimista", amb textos de Palau i Fabre; "Pel camí dels ulls" i "Amor hermètic", amb textos d'Espriu. També "Estrips" de Toni Cabré, "Nits Blanques" de Dostoievski, i els musicals, "Tira´t de la Moto" i "Línia Roja", També cal destacar la direcció de Informe Lugano, de Susan George i dramatúrgia de Miquel Casamayor

"Dedicació", amb textos de J.Carner i dramatúrgia d´Agustí Villaronga; "Carles Riba, filòsof arquitecte" amb textos de C. Riba al Teatre Lliure i "Yes peut être" de Margueritte Duras.

Aquesta tardor ha creat i dirigit junt amb Marc Villanueva, “4 Vetllades literàries” al Teatre Akadèmia.

Pel que fa a la dramatúrgia aplicada al guió, és autora de llargmentratges com “Héctor y Bruno”, premiat al Festival de Cine Iberoamericano, “Nocturna”, seleccionat al Festival de Venècia 2007, i guanyador del Premi Goya al millor llargmetratge d´animació; i de nombroses tvmovies: “L´Atlàntida” (Media Pro-TV3-Formato Producciones), “Maria i Assou” (Massa d´Or-TV3-Canal9-M2Marroc), “La dona de gel” (La Productora-TV3), “Germanes de Sang” (Massa d´Or-TV3-Via Digital), “Valèria” (Massa d´Or-TV3), premi al FIPA de Biarritz i “Top ten Fiction” a Cologne-2001, i també, de “Les Filles de Mohamed” (TV3-In vitro), premi Civis ARD a Alemanya, i premi de guió del GAC-2005. També és guionista del documental “Les ombres de Gaudí”, (La Productora-Discovery Chanel-TV3), Medalla de Plata al New York Festival. També ha participat en l´escriptura de telenovel·les com “Poble Nou”,”Calle Nueva”, i “Nissaga de Poder” i en programes d´entreteniment a TV3, TVE i TV5.

MARC MARTINEZ

Actor

Marc Martínez comença la seva trajectòria com actor als anys vuitanta. Per a la gran pantalla, s'estrena amb El complot dels anells (1989), de Francesc Bellmunt, al costat de Ariadna Gil. Des de llavors ha participat en el rodatge de més d'una vintena de títols (alguns d'ells en català), entre els quals poden esmentar Històries de la puta mili (1993), de Manuel Esteban, Terra i llibertat (1995), de Ken Loach , El cònsol de Sodoma (2009), de Sigfrid Monleón i La vida comença avui (2010), de Laura Mañá o *Born* de Claudio Zulian, el seu últim treball; Al teatre la seva experiència va del *Tot esperant Godot* de Lluís Pasqual a l’*Urtain* d’Animalario, passant pel *Full Monty* de Mario Gas; *Born* de Claudio Zulian (el seu últim treball); com a actor televisiu, del *Matraca, no!*, *Sitges* o *Infidels* de TV3 a la *Luna* d’Antena 3; com a director, del *Súper-Rawal* al *Julieta & Romeo*. I ara, amb *Solo*, assumeix el repte de donar cos i veu a un gran autor, August Strindberg, i retrobar-se amb la Teresa Vilardell, la directora que el va veure néixer com a actor, en la primera obra que va interpretar, el musical *Tira’t de la moto* al Teatre de l’Ocàs.

CAROLINA MORENO

Traductora i intèrpret

Professora de llengua sueca i literatura escandinava a la Universitat de Barcelona.

Ha estat també professora de Teoria de la Literatura i Literatura Comparada (de 2007 a 2011) a la mateixa universitat. Els seus àmbits de recerca són l'Escandinavística i la Teoria de la Literatura i Literatura Comparada, amb especial atenció a la qüestió de la traducció en la constitució dels camps literaris, amb estudis com «La tasca del traductor davant la uniformitat literària», i a la literatura nòrdica: «Tomas Tranströmer: el retrat darrere el vidre» i «Existeix la literatura escandinava?», per exemple.

Ha traduït al català, entre d'altres, Henrik Ibsen, Hjalmar Söderberg, Ingmar Bergman, Tomas Tranströmer, Per Petterson. Ha participat en actes acadèmics i activitats de divulgació de la literatura escandinava, com una taula rodona sobre traducció teatral a la Sala Beckett de Barcelona (tardor 2012), l'organització d'un curs sobre les sagues islandeses a la Facultat de Lletres de la UB i lectures poètiques a la mateixa facultat. Ha col•laborat també en la representació de "La més forta" d'August Strindberg amb la companyia de teatre Aulascènica. Com a traductora ha estat convidada a participar en sessions de clubs de lectura de diverses biblioteques municipals.

ALFONS FLORES

Escenògraf

Inicia la seva carrera professional com a escenògraf l'any 1978 en el grup GAT de l'Hospitalet de Llobregat, del qual també va ser-ne cofundador. El seu treball abasta escenografies per a teatre, òperes i grans esdeveniments, col•laborant amb directors com Calixto Bieito, Josep Maria Mestres, Carlos Wagner, Teresa Vilardell, Joan Anton Rechi, Guy Joosten i Àlex Ollé i Carlus Padrissa (Fura dels Baus).

La seva activitat teatral li ha permès estrenar a teatres com el Teatre Nacional de Catalunya, Teatro María Guerrero, Birmingham Repertory Theatre, Edinburgh International Festival, Festival de Teatro Clásico de Mérida, Festspillene i Bergen, Deutsches N. Theater S.

Weimar, etc. D'entre les seves escenografies per teatre destaquen: "La casa de Bernarda Alba" (1998), "Bodas de sangre" (2001), "La Celestina" (2004), "Peer Gynt" (2006), "Los Persas", "réquiem por un soldado" (2007), "Tirant lo Blanc" (2007), "La casa dels cors trencats" (2009), "Afinidades electivas" (2011), i "Flames a la fosca. Espriu/Rosselló-Pòrcel" (2013).

Els seus treballs operístics l'han portat a estrenar a teatres com el Gran Teatre del Liceu, Teatro Real, English National Opera, Teatro alla Scala, Komische Oper, La Monnaie, Sydney Opera House, Theater Basel, Opéra de Lyon, Oper Frankfurt, Staats Oper Stuttgart, Theater Freiburg, etc. Entre les seves escenografies per a òpera més significatives destaquen: "Carmen" (1999 y 2011), "Un Ballo in Maschera" (2000, 2010 i 2013), "Don Giovanni" (2002), "Die Fledermaus" (2002), "Manon" (2003), "Die Entführung aus dem Serrail" (2004), "Wozzeck" (2005 y 2009), "La Fanciulla del West" (2007), "Le Grand macabre" (2009), "Mahagonny" (2010), "Adriana Lecouvreur" (2010), "Król Roger" (2011), "Quarttet" (2011), "Tristan & Isolde" (2011), "Oedipe" (2011), "Le Duc d'Albe" (2012) i "Erwartung / Il prigioniero" (2013).

Finalment, el seu treball per a escenografia urbana i grans esdeveniments l'han portat a participar a la Fiesta de Fin Milenio a Santiago de Compostela, a l'espectacle inaugural del Forum Universal de les Cultures de Barcelona 2004 titulat "Moure el món", a l'espectacle inaugural de l'Exposició Internacional de Zaragoza de 2008 titulat "Iceberg", sinfonía poética visual, a l'espectacle representat a l'Exposició Universal de Shanghai de 2010 titulat "The window of the city", i a la instal•lació de l'estació Onze de Setembre del metro de Barcelona. També ha participat en el disseny d'esdeveniments de menor escala com ara entregues de premis (Premios Ondas, Premios Max, etc).

L'any 2014 estrena les òperes "Madama Butterfly" (Sydney), "Werther" (Düsseldorf), "Faust" (Amsterdam), "Daphne" (Brusel•les) i "Der fliegende Holländer" (Lyon).

El seu treball ha estat reconegut amb el Premi de la Crítica de Barcelona de 1996 a la millor Escenografia per "La Cabeza del Dragón", de 1998 al millor Vestuari per "Farsa y Licencia de la Reina Castiza" i de 2009 a la millor Escenografia por "La casa dels cors trencats". L'any 2000 va rebre l'"Irish Times Theater Award" a la millor Escenografia per "Barbaric Comedies".

DAVID ANGUERA

Músic i actor

Llicenciat en Interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona. Estudis de Grau Mitjà al Conservatori de Tortosa en les especialitats de piano, orgue de tubs i cant.

Els seus últims treballs en el teatre han estat "The Mechanicals" de Juanjo Marín (Teatre Sagarra), "Trashèdies" de Marc Angelet dirigit per Guillem Albà (Nau Ivanow), "Els guapos són els raros" (Teatre Gaudí i Versus Teatre), "Boys don't cry" de Victoria Szpunberg dirigit per Glòria Balañà (Teatre Lliure en el Grec 2012, Tantarantana i Cuarta Pared de Madrid), "El mestre i Margarita" de Pep Tosar (Teatre de Salt a Temporada Alta 2012 i Círcol Maldà), "The Sorcerer's pub" de Gilbert i Sullivan dirigit per Cristina Cordero (Versus Teatre). Ha actuat com a pianista i acordionista en diverses obres, com "Encontros" d'Hélder Costa dirigit per Sílvia Ferrando (Círcol Maldà), "La mà de Taaroa" de Joan Arqué (La Seca i Teatre Akadèmia) o "La Duquessa de Gerolstein" d'Offenbach dirigit per Víctor Álvaro (Teatre Gaudí). Ha fet gira nacional com a teclista amb Dalai: "Tributo a Mecano". Ha fet la composició musical de la Companyia del Nyiguit, "Temps Real" d'Albert Mestres dirigit per Roberto Romei.

PAUET RIBA

Vídeo artista. Component i fundador del grup musical Pastora

Coneix i domina les tècniques de projecció, retroprojecció i realimentació d'imatge, realització i edició de vídeo, modelatge, animació 2d i 3D, i mapping d'escenografies teatrals.

A més de crear i dissenyar la imatge gràfica i audiovisual de Pastora, ha col•laborat en diversos espectacles teatrals: "Aus", amb textos de Txèkhov, dirigit per Teresa Vilardell (retroprojecció), "Espectacle 1 2 3 de circ" dels Mortimers (visual mapping interactiu); "Mísero Próspero", dirigit per Joan Arqué(visual interactiu); "Més enllà de la foscor" de Taaroa teatre, dirigit per J. Arqué (visual mapping); i "Vaques sagrades" de Taaroa teatre, dirigit per J. Arqué, (visual mapping).

Paral•lelament, ha treballat com a dissenyador gràfic i maquetador editoral, a Edicions de l'Eixample, i com a orfebre al taller de l'Enric Majoral, primer, i després amb marca pròpia: "Pauet I Joiet"

MARC VILLANUEVA

Ajudant de direcció

Estudiant de Grau en Art Dramàtic, en l'especialitat de Direcció i Dramatúrgia, a l'Institut del Teatre de Barcelona, i d'Estudis Literaris a la Universitat de Barcelona

Ha dirigit el recital "Los versos de la madera", a partir de poemes de Liman Boicha (2009), i l'espectacle de creació "Assaig paranoico-crític" sobre el Somni Australià" (2010). Ha escrit i dirigit l'espectacle "La berlinesa", presentat al Cafè Cultural El Dau de Mataró, i la radionovel•la "En cas de robatori", emesa per Mataró Ràdio (2011). Com a dramaturg, ha dut a terme una adaptació dramàtica de "El Procés" de Franz Kafka (2012) i de "L'animal moribund" de Philip Roth (2013), i una reescriptura de "Coriolà" de William Shakespeare per a l'espectacle electroacústic "Bats & Clubs", dirigit per Gerard Valverde i presentat al *hall* del MACBA dins el Festival Shakespeare 2014. Junt amb Teresa Vilardell, ha dissenyat i dirigit, entre 2013 i 2014, un cicle de vetllades literàries al Teatre Akadèmia: "Strind/Berg" i "4 Vetllades literàries".

Ha col.laborat en el disseny gràfic dels espectacles "Pel camí dels ulls", amb textos d´Espriu, "Flames a la fosca Espriu/Rosselló-Pòrcel", "Als seus llavis madura la paraula", amb textos de Joana Raspall, tots ells dirigits per Teresa Vilardell, i també en les vetllades literàries "Strind/Berg", i "4 Vetllades literàries" que tingueren lloc el al Teatre Akadèmia el 2013 i al 2014

INFORMACIÓ PRÀCTICA

TEATRE AKADÈMIA

c/ Buenos Aires 47-49 Barcelona

934 95 14 47

www.teatreakademia.cat

FUNCIONS

Del 29 de gener al 8 de febrer, de dimecres a diumenge

De dimecres a dissabte a les 20:30h

Diumenge a les 18:30h

PREUS

Dimecres i dijous 18€

De divendres a diumenge 22€

25% descompte per a socis Club TR3SC, jubilats majors de 65 anys, Carnet Jove, Carnet de la Xarxa de Biblioteques de la Diba.

Venta d'entrades

DURADA

80 minuts aproximadament

Contacte Comunicació i premsa
Neus Molina Alfonso
neusmolinaalfonso@gmail.com
627306765